

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám:	IV/ 0 2 8 8 0 - 2 / 2022	
Érkezett:	2023 MÁRC 01.	
Érkezés módja		
☒ POSTÁN	☐ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet:	Kezelőiroda: 3

Az Alkotmánybíróság
részére

Az elsőfokú bíróság neve és az elsőfokú jogerős határozat száma:
Kecskemét Törvényszék
3.P.20.250/2021/28. számú ítélete

Másodfokú eljárás bírósága neve és határozata száma:
Szegedi Ítéltábla - Pf.III.20.463/2021/7. számú ítélete

Felülvizsgálati eljárás:

Kúria - Pfv.III.20.649/2022/2. számú végzése

Ügyszám: IV/2880-1/2022.

Tárgy: Alkotmányjogi panasz (hiánypótlás)

Indítványozó: [REDACTED]

Az alapügybeli eljárás:

Felperes:
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Alperes:
[REDACTED]
[REDACTED]

Per Tárgya: sérelemdíj megfizetése

Tisztelt Alkotmánybíróság !

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] I. r. felperes és [REDACTED]
[REDACTED] II. felperes által, [REDACTED] alperes
ellen sérelemdíj iránti peres eljárás tárgyában

alulírott [REDACTED]
[REDACTED]

a korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk Dr. Szepesházi Péter egyéni ügyvéd [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] ügyvéd útján, a Tisztelt Alkotmánybíróság 2023. január 18. napján kelt hiánypótlásra felhívó végzése alapján az alábbi

egységes szerkezetben foglalt alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő törvényes határidőben a Kecskemét Törvényszék 3.P.20.250/2021/28. számú ítélete, valamint a Szegedi Ítéltábla - Pf.III.20.463/2021/7. számú ítélete, *valamint a Kúria Pfv.III.20.649/2022/2. számú végzése ellen:*

NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK KÖZZÉTÉTELÉRŐL

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy jelen alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok / nem járulok hozzá

Kérelem

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 26.) §(1) bekezdése szerint, hogy a Kecskemét Törvényszék 3.P.20.250/2021/28. számú ítélete, valamint a Szegedi Ítéltábla - Pf.III.20.463/2021/7. számú ítélete, továbbá a *valamint a Kúria Pfv.III.20.649/2022/2. számú végzése* beleütközik Magyarország Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeseleme az önkényes mérlegelés tilalma), s (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, felperesi indokok érdemi elbírálásához való jog),

valamint az Alaptörvény XIII. (1) bekezdésének (tulajdonhoz való jog) ütközését is állapítsa meg az Alkotmánybíróság és a fenti ítéleteket semmisítse meg olyan iránymutatással, hogy a Kúria az első fokú bíróságot az ügy érdemi elbírálására utasítsa (2016. évi CXXX.tv. (Pp.) 427. § (1) bekezdése b.) pontja és (2) bekezdése c.) pontja).

MELLÉKLETEK

Az iratokat, így az elsőfokú és másodfokú határozatot az elsőfokú bíróság terjeszti az Alkotmánybíróság elé. Jogi képviselőm meghatalmazását csatoltam korábban a bírósági eljárásban.

JOGORVOSLATI LEHETŐSÉGEK KIMERÍTÉSE, HATÁRIDŐ BETARTÁSA

Jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem. A Kúria végzése ellen felülvizsgálati kérelemnek nincs helye, 60 napon belül benyújtottam jelen alkotmányjogi panaszt az elsőfokú bírósághoz.

ÉRINTETTSÉG

A támadott ítéletek felperesei vagyunk.

TÉNYÁLLÁS

Az alkotmányjogi panasszal támadott elsőfokú és másodfokú bíróság által megállapított alapügybeli **tényállás** szerint

Az [REDACTED] végrehajtást kérő kérelmére [REDACTED] közjegyző 2017. május 19. napján végrehajtási záradékkal látta el a [REDACTED] közjegyző által kiállított K51023-0/827/2008/3/O. számú közjegyzői okiratot, amely alapján pénzkövetelés behajtására végrehajtási eljárás indult az I. rendű felperessel, mint adóssal szemben 15.092.246 Ft kölcsöntartozás és járulékai behajtása iránt. A végrehajtást [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó 409.V.1313/2017. szám alatt foganatosítja. [REDACTED] [REDACTED] önálló bírósági végrehajtói tevékenység végzésének elősegítésére alapított jogi személyiséggel rendelkező szervezet.

Az eljáró önálló bírósági végrehajtó 2017. december 5. napján a 24. sorszámú intézkedésével lefoglalta és végrehajtási jogot jegyeztetett be az ingatlannyilvántartás szerint az I. rendű alperes 1/1 tulajdoni hányadban tulajdonában lévő [REDACTED] hrsz-ú, természetben [REDACTED] szám alatti ingatlanra. A végrehajtó a 2018. szeptember 3. napján kelt 183. sorszámú intézkedésével a lefoglalt ingatlan becsértékét lakottan 55.000.000 Ft-ban, beköltözhetően 60.000.000 Ft-ban állapította meg. Az I. rendű alperes és [REDACTED] egyéb érdekelt 2018. október 8. napján, törvényes határidőn belül végrehajtási kifogást terjesztettek elő a végrehajtónál többek között a 183. sorszámú – becsérték közlést tartalmazó – végrehajtói intézkedéssel szemben. A végrehajtó a felperes és [REDACTED] egyéb érdekelt végrehajtási kifogását 2018. október 11. napján terjesztette be a bíróságra.

A végrehajtó 2018. november 22. napján a 225. sorszámú ingatlanárverési hirdetménnyel árverést tűzött ki a [REDACTED] hrsz-ú, természetben [REDACTED] szám alatti ingatlanra. Az I. rendű felperes, mint adós a II. rendű felperes, mint egyéb érdekelt a végrehajtóhoz 2018. november 29. napján érkezett közös kérelmükben végrehajtási kifogással éltek a végrehajtó 225. sorszámú ingatlanárverési hirdetményével szemben, kérve annak visszavonását, arra hivatkozással, hogy az ingatlan becsértékének megállapítása ellen végrehajtási kifogást terjesztettek elő. A végrehajtási kifogásban sérelmezték azt is, hogy az egész ingatlanra kiírta az árverést a végrehajtó, holott az ingatlanon lévő egyes felépítmények nem az adós I. rendű felperes, hanem az egyéb érdekelt II. rendű felperes tulajdonát képezik továbbá, hogy tehermentesként van feltüntetve az ingatlan, holott perfeljegyzés van rajta, valamint, hogy 100 %-os kikiáltási ár lenne az iránymódó a kiírt 50 % helyett.

A bíróság a 2018. december 1. napján kelt 27. sorszámú végzésével a 409.V.1313/2017. számon foganatosított végrehajtást többek között a [REDACTED] hrsz-ú, természetben [REDACTED] szám alatti ingatlan vonatkozásában az I. rendű felperes, mint adós és [REDACTED] egyéb érdekelt becsérték kifogásának jogerős elbírálásáig felfüggesztette.

A végrehajtó 2018. december 6. napján a 264. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalta, hogy a 2019. február 4. napjának 08:00 órára az ingatlanra kitűzött árverést nem tartja meg a bíróság felfüggesztő végzésére tekintettel. A végrehajtó a jegyzőkönyvet a 2018. december 19. napján kelt 304. sorszámú jegyzőkönyvével akként javította ki, hogy a 225. végrehajtói ügyszámú ingatlanárverést visszavonta.

A bíróság felhívására az I. rendű felperes, mint adós és a II. rendű felperes, mint egyéb érdekelt akként nyilatkoztak, hogy az árverési hirdetménnyel szemben előterjesztett kifogást fenntartják a végrehajtó intézkedése ellenére, minthogy a károkozás az ügyben érintettekkel szemben bekövetkezett, a kifogásolt végrehajtói cselekmény a II. rendű felperes üzleti érdekeit, továbbá az I-II. rendű felperesek jóhírnevét sértette, minthogy a hivatalokban, a végrehajtói irodában, a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara online oldalán valótlan adatokkal került közlésre.

A bíróság a 2018. december 13. napján kelt 2.P.21.961/2018/5. számú végzésével a 0409.V.1313/2017. számon foganatosított végrehajtási eljárást a per jogerős befejezéséig felfüggesztette.

A bíróság a 2019. április 10. napján kelt 0301-Vh.1751/2017/52. számú végzésével az I. rendű felperes, mint adós és a II. rendű felperes, mint egyéb érdekelt által a 225. sorszámú ingatlanárverési hirdetménnyel szemben előterjesztett végrehajtási kifogásnak helyt adott. A végzése indokolásában a bíróság megállapította, hogy a kifogásolt végrehajtói intézkedés lényegesen jogszabálysértő volt, azonban annak megsemmisítéséről nem rendelkezett, minthogy azt a végrehajtó saját hatáskörében visszavonta. Kitért arra, hogy a 225. sorszámú ingatlanárverési hirdetmény kibocsátása jogszabálysértő volt, ezért az adós és az egyéb érdekelt által az árverési hirdetmény egyes tartalmi elemeivel kapcsolatban felhozottak jogszabálysértő voltának részletes vizsgálata külön nem volt szükséges. A Kecskeméti Törvényszék a 2019. július 17. napján kelt 2.Pkf.21.063/2019/2. számú végzésével a 2019. április 10. napján kelt 0301-Vh.1751/2017/52. számú végzést helybenhagyta.

Az I. rendű felperes kereseti kérelmében 4.000.000 Ft sérelemdíj, a II. rendű felperes 11.000.000 Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperesek a kereseti

kérelem jogalapját a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére alapították. Állították, hogy az alperes a [REDACTED] szám alatti ingatlanra jogellenesen tűzte ki az árverést.

Az árverési hirdetemény 2018. november 22. napjától 2018. december 7. napjáig kifüggesztésre került és az alperes által működtetett online felületen, továbbá a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara online felületén is megjelent. A jogellenesen kifüggesztett árverési hirdeteményről az I. rendű felperes lakókörnyezetében élők, továbbá a II. rendű felperes üzleti partnerei tudomást szereztek. Az I. rendű felperessel szemben a jogellenesen kifüggesztett árverési hirdetemény önmagában jóhírnév sértést valósított meg, a II. rendű felperes vonatkozásában pedig a végrehajtó eljárása azt a látszatot keltette, hogy vele szemben végrehajtási eljárás van folyamatban, erről pedig a hirdetemények megjelenése okán az üzletfelek és helyi lakosok tudomást szereztek, ekként a sérelmére az állított jogsértés megállapítható. A II. rendű felperes hivatkozott arra is, hogy e végrehajtói tevékenység eredményeként a társaság bevétele közel a felére esett vissza. Állították, hogy végrehajtási kifogás előterjesztésével a peren kívüli eljárásban a jogorvoslati jogukat kimerítették. Értékelni kérték, hogy az alperes magatartása szándékos volt, a jogsérelem olyan személlyel szemben is bekövetkezett, aki a végrehajtási eljárásban nem érintett, a jogsérelem egyértelműen erkölcsi hátránnyal és a jóhírnév sérelmével járt vonatkozásukban. A sérelemdíj mértékét úgy kérték meghatározni, hogy az alperest a továbbiakban a jogsértés elkövetésétől visszatartsa.

A tényállás része valójában a további ELJÁRÁS részben ismertetett két döntés és a jelen alkotmányjogi panasz indokolásában érintett mindegyik tényállási elem is.

ELJÁRÁS

Az elsőfokú bíróság, az első tárgyaláson, a keresetet elutasította. Az indokolás szerint a bíróságnak elsősorban azt kellett vizsgálnia, hogy a kereseti kérelem az alperessel szemben érvényesíthető-e. E körben a bíróság a Vht. 236.§(1) bekezdése, a Vht. 254/A.§(1) és (2) bekezdései, a Vht. 225.§(1) bekezdés a.) pontjának együttes értelmezésével arra következtetésre jutott, hogy az alperes és a beavatkozó alappal hivatkoztak arra, hogy a felpereseket nem illeti meg a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben.

Utalt arra, a kereshetőségi jogot megalapozó anyagi jogi jogszabályi rendelkezés felperesétől eltérő értelmezésére az alperes és a beavatkozó hivatkozott, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 237. § (3) bekezdésének a) pontja szerinti anyagi pervezetési kötelezettség nem állt fenn. Rámutatott, annak kérdése, hogy a felperesek az igényt kívül szemben érvényesíthetik, az anyagi jog körébe tartozik, és nincs olyan konkrét jogszabályi rendelkezés, amely meghatározná azt, hogy a felpereseknek a pert mely személlyel szemben kellett volna megindítani. Ezért a Pp. 176. § (2) bekezdés b) pontja alapján a keresetlevél hiánypótlásának nem volt helye.

A másodfokú bíróság, a Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.

A másodfokú bíróság indokolásában rögzítette, hogy a végrehajtás a bírósági eljárás része, és az önálló bírósági végrehajtó közhatalmi feladatokat lát el. Az önálló bírósági végrehajtók

tevékenységüket egyéni, illetve társas vállalkozási formában, végrehajtói iroda keretében végezhetik. A végrehajtói iroda az eljáró önálló bírósági végrehajtók gazdálkodásának háttérét biztosítja és a végrehajtói tevékenység ellátásához szükséges infrastruktúrát üzemelteti, de – a törvényi rendelkezésekből következően – a végrehajtó jogalkalmazói tevékenységét és ehhez kapcsolódóan a törvény speciális rendelkezése alapján fennálló felelősségét nem befolyásolja. A Vht. 236. § (1) bekezdése szerint a végrehajtó a végrehajtói működése körében, illetőleg az eljárása során okozott kár megtérítéséért a Polgári Törvénykönyv szerint felel. A felelősség tehát – függetlenül a végrehajtói iroda lététől – a végrehajtót terheli. Elkülönül ekként a végrehajtói szakmai tevékenység a hozzá kapcsolódó jogkörökkel, kötelezettségekkel és felelősséggel a végrehajtói iroda működtetésével járó tevékenységtől és az azzal összefüggő kötelezettségek teljesítésétől, illetve az azokhoz kapcsolódó felelősségtől (Kúria Pfv.III.21.023/2020/9. szám).

Ezért a kereset szerinti sérelemdíj iránti igény a végrehajtói iroda alperessel szemben nem volt érvényesíthető, amelyet a felperesek fellebbezésükben nem is vitattak.

A Pp. az alperes személyéhez kapcsolódó perakadályt a 176. § (1) bekezdés h) pontjában és ugyanezen szakasz (2) bekezdés b) pontjában szabályoz. A Pp. 176. § (1) bekezdés h) pontja alapján a keresetlevelet hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve vissza kell utasítani, ha a pert jogszabály alapján a munkáltató helyállási kötelezettségébe tartozó személyiségi jogot sértő tevékenység, illetve károkozás miatt a közigazgatási, bírósági vagy ügyészségi jogkörben eljáró személy ellen indították. E jogszabályi rendelkezés tehát akkor alkalmazandó, ha a közigazgatási, bírósági vagy ügyészségi jogkörben eljáró személy sért személyiségi jogot, de nem az e jogkört gyakorló munkáltatóval, hanem az eljáró természetes személlyel szemben indítják a pert. Ebbe az esetben így az alperesi végrehajtói iroda perlése nem tartozik bele.

A Pp. 176. § (2) bekezdés d) pontja értelmében a bíróság visszautasítja a keresetlevelet, ha a felperes hiánypótlási felhívás ellenére nem gondoskodott azon személyek perben állásáról, akik ellen jogszabály szerint a per indítható, illetve akiknek a perben állása kötelező. A kereseti jog a fél és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, vagyis a felperest megilleti-e, és éppen a felperest illeti-e meg a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben. A perbeli legitimáció főszabályként anyagi jogi kérdés, hiánya ebben az esetben a kereset érdemi elutasításához vezet. A perbeli legitimáció kivételesen eljárásjogi kérdés is lehet akkor, ha a pert csak jogszabályban erre feljogosított személy indíthatja meg, vagy csak meghatározott személyekkel szemben indítható. Ez utóbbi esetben, de csak akkor, a passzív legitimáció hiánya vonja maga után a Pp. 176. § (2) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezményt (hasonlóan: Kúria Pfv.I.21.212/2019/9. szám). Ezen esetek közé tehát azok tartoznak, amikor az anyagi vagy eljárási jogszabály egyértelműen meghatározza azt a személyt, aki az adott perben alperes lehet (Ptk. 2:28. §-a szerinti gondnoksági per, Ptk. 4:6. §-a szerint a házasság létezésének vagy nem létezésének megállapítása iránti per, Ptk. 4:18. §-a alapján a házasság érvénytelenítése iránti per, Ptk. 4:21. §-a szerinti a házasság felbontása iránti per, Ptk. 4:106. §-a értelmében az apaság megállapítása iránti per, Ptk. 4:112. §-a szerint az apaság vélelmének megtámadása iránti per, Ptk. 4:118. §-a alapján az anyai jogállás iránti per, Ptk. 4:139. §-a alapján az örökbefogadás bírósági felbontása iránti per, Ptk. 4:171. §-a alapján a szülői felügyelettel kapcsolatos per, Pp. 343. §-a szerint a sajtó helyreigazítási per).

A Pp. 176. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazási körén kívül esnek így azok a jogszabályok, amelyek anélkül, hogy a passzív perbeli legitimációval rendelkező személyek körére vonatkozóan kifejezett és konkrét rendelkezéseket tartalmaznak, valamely anyagi jogi

jogviszonyra, annak alanyaira, az abból eredő jogokra és kötelezettségekre nézve tartalmaznak rendelkezést.

A Vht. 236. § (1) bekezdése azt rögzíti, hogy a végrehajtó a végrehajtói működése körében és eljárása során okozott kárért kártérítésre és személyiségi jogsértésért sérelemdíj megfizetésére a Ptk. szabályai szerint köteles. Ez az anyagi jogszabály azonban nem azt határozza meg, hogy az ilyen igényt perben kivel szemben kell érvényesíteni, nem rögzíti, hogy a pert az önálló bírósági végrehajtóval szemben kell megindítani. Lényeges, e jogszabályi rendelkezést a Vht. már a végrehajtói iroda szabályozását megelőzően is tartalmazta, az a végrehajtó felelősségét rendezte, célja tehát nem az volt, hogy kifejezetten meghatározza a végrehajtó működésével, eljárásával kapcsolatos kártérítési, valamint személyiségi jogi per alperesét.

Emellett a végrehajtói irodával szemben is érvényesíthető igény, ha az nem a végrehajtó szakmai tevékenységével, hanem a végrehajtói iroda működésével kapcsolatos. Következésképpen az, hogy a végrehajtói működés körében és végrehajtó eljárása során okozott kár miatti kártérítés, valamint személyiségi jogsértés miatti sérelemdíj mely személlyel szemben érvényesíthető, anyagi jogi kérdés, amely hiánya a kereset elutasításához vezet. Ezt az értelmezést támasztja alá a Kúria Pfv.III.21.023/2020/9. számú és Pfv.III.20.209/2021/5. számú ítélete is. Ezért amennyiben a végrehajtó eljárásából, működéséből eredően kártérítés, valamint sérelemdíj iránti igény miatt a végrehajtói irodát perlik alperesként, a Pp. 176. § (2) bekezdés b) pontjában szabályozott visszautasítási ok nem alkalmazható, így a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 379. §-a alapján az eljárás megszüntetésének nem volt helye.

A Pp. 176. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazhatóságának hiányában az elsőfokú bíróságnak nem kellett a felpereseket felhívnia arra hiánypótlás keretében, hogy gondoskodjanak az önálló bírósági végrehajtó perbeállításáról.

Alaptalan a felpereseknek az a fellebbezési érvelése is, miszerint az elsőfokú bíróságnak az anyagi pervezetés körében kellett volna tájékoztatást adnia arról, hogy a keresetben előterjesztett sérelemdíj iránti igény az önálló bírósági végrehajtóval szemben érvényesíthető.

A felperesek keresetlevelükben először alperesként az önálló bírósági végrehajtót jelölték meg, ugyanakkor a keresetlevél záró részben a végrehajtói iroda jogi személyi minőségére utaltak. Ezt követően az elsőfokú bíróság felhívta a felpereseket, hogy a keresetet kivel szemben kívánják előterjeszteni, amelyet követően akként nyilatkoztak, hogy a végrehajtói iroda alperessel szemben. A keresetlevél közlését követően az alperes és az alperesi beavatkozó ellenkérelmükben hivatkoztak arra, hogy nem a végrehajtói irodát kell perelni a Vht. 236. § (1) bekezdése alapján, kifejtve részletesen az erre vonatkozó álláspontjukat.

Ennek ismeretében ugyanakkor a felperesek akként nyilatkoztak, hogy álláspontjuk szerint megfelelő alperessel szemben érvényesítik igényüket.

A Pp. 237. §-ában szabályozott anyagi pervezetés az ügy kimerítő tárgyalásának és szakszerű eldöntésének során tanúsított bírói tevékenységet jelenti, alapja a perkoncentrációból eredő közrehatási kötelezettség, amely egyben a célját is meghatározza: az ügy mielőbbi szakszerű és lehetőség szerinti végleges eldöntését. A Pp. ennek érdekében azonban nem mindenre kiterjedő, hanem csak az adott helyzetben szükségessé váló tájékoztatási kötelezettséget rója a bíróságra. Az anyagi pervezetés a felek kérelmének és jogállításának korlátai között valósul meg, azaz a bíróság e tevékenységének kereteit a felek e körben tett előadásai, nyilatkozatai jelölik ki [Pp.

237. § (5) bekezdés]. Az anyagi pervezetés az érvényesíteni kívánt joghoz és alapjául előadott tényekhez mérten válhat szükségessé, de nem terjedhet ki a fél által nem hivatkozott, ezeken kívül álló körülmények kutatására. Mellőzhető az anyagi pervezetés részeként szolgáló tájékoztatás akkor, amikor a jogi képviselővel eljáró fél ellenfele már egyértelműen rámutatott egy nyilatkozat hiányos, homályos vagy ellentmondó voltára, eltérő jogértelmezésre, vagyis a kérdéses hiányosság, eltérő jogértelmezés ismert, mert a professzionális perben a jogi képviselőtől elvárható, hogy ilyen helyzetben megfelelően reagáljon (Kúria Pfv.III.21.034/2020/12.). Amennyiben a jogvita keretei tisztázottak, úgy a jogvitát eldöntő bírósági jogértelmezésről az érdemi döntést megelőzően nem kell tájékoztatást adni (PJD2020. 7.III.). Lényeges, hogy a bíróság soha nem veszi (nem veheti) át a felek rendelkezési jogából fakadó jogosultságait, kizárólag a felek által érvényesíteni kívánt anyagi jog keretein (a kérelmek és jogállítások korlátain) belül gyakorolhatja az anyagi pervezetést. Ez azt is jelenti, hogy a bíróság anyagi jogi kitanítást, a felek anyagi jogai és érdekei érvényesítéséhez jogi segítséget (tanácsadást) nem nyújt. Az anyagi pervezetés intézménye – éppen a fenti keretek és a rendelkezési elv érinthetlensége okán – a felek és jogi képviselőjük felelősségét nem telepíti át a bíróságra, kifejezetten az általuk kijelölt eljárási kereteken belüli és az érvényesített joghoz igazodó közrehatási tevékenységet jelent (BH2022. 47).

Miután az alperes és az alperesi beavatkozó a perfelvételi nyilatkozatában a sérelemdíj igény kötelezettjének személyével kapcsolatos eltérő álláspont, jogértelmezés megjelent, ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróságnak anyagi pervezetési kötelezettsége nem keletkezett. Ezért nem vétett eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság azzal, hogy nem tájékoztatta a félpereseket arról, hogy igényüket esetlegesen más személlyel szemben kell érvényesíteniük.

Felperesek, a másodfokú ítélettel szemben felülvizsgálati eljárás kezdeményeztek, azonban a Kúria Pfv.III.20.649/2022/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelmet visszautasította.

Az indokolás szerint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 408. § (2) bekezdése értelmében nincs helye felülvizsgálatnak vagyoni jogi perben, a az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben. A Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata szerint, ha az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, a másodfokú bíróság ítéletével azt helybenhagyja. A felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021. (VII. 12.) PK vélemény 11. pontja értelmében a másodfokú ítélet (végzés) indokolásában hivatkozott jogszabályhely vagy az indokolás tartalma alapján a Kúria állapítja meg, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta-e helyben.

Nincs helye felülvizsgálatnak, ha a másodfokú bíróság alapvetően azonos jogi indokolással hagyja helyben az elsőfokú ítéletet, ugyanakkor a döntés indokait további érvekkel is kiegészíti. Ha a fél ilyen esetben nem terjeszt elő felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet, a Kúria a felülvizsgálati kérelmet visszautasítja (BH2020. 325.).

BÍRÓI DÖNTÉST ÉRDEMBEN BEFOLYÁSOLÓ JELLEG:

Az önkényes mérlegelés tilalma megszegése *fogalmilag, minden esetben tehát* a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, hiszen maga az önkényes mérlegelés vezet

önkényes döntésekhez, ezért csak annyit kell hozzátennünk ehhez, hogy döntést magát befolyásolta maga az ügy érdemében elkövetett önkényes mérlegelés.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme a sorozatos eljárásjogi és pervezetési hibák körében nem helytálló jogi eredményre vezetett.

A hatékony jogorvoslathoz való jog megszegése végső soron abban fedezhető fel, hogy kifogásaim megalapozott mivolta önkényes mérlegelés nélkül megállapításra került volna a további részekben kifejtettek alapján.

Az alkotmány sértés igazoló következő pontbeli („Alaptörvény-ellenesség mibenléte tételesen”) érvek figyelembevétele kedvezőbb helyzetbe hozta volna az indítványozót, így engem a sérelemdíjat megállapító, nekem kedvezőbb döntés alapján, a perköltség és illeték fizetési marasztalásokból súlyos kötelezettségeim nem fakadtak volna és a nem vagyoni sérelmem megvédésére is sor került volna.

ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG MIBENLÉTE TÉTELESEN:

Jelen alkotmányjogi panaszomban kértem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 26. §-a szerint, hogy a a Kecskemét Törvényszék 3.P.20.250/2021/28. számú ítélete, valamint a Szegedi Ítéltábla - Pf.III.20.463/2021/7. számú ítélete, **valamint a Kúria Pfv.III.20.649/2022/2. számú végzése** beleütközik Magyarország Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma), s (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, felperesi indokok érdemi elbírálásához való jog), valamint az Alaptörvény XIII. (1) bekezdésének (tulajdonhoz való jog) ütközését is állapítsa meg az Alkotmánybíróság és a fenti ítéleteket semmisítse meg olyan iránymutatással, hogy a Kúria az első fokú bíróságot az ügy érdemi elbírálására utasítsa (2016. évi CXXX.tv. (Pp.) 427. § (1) bekezdése b.) pontja és (2) bekezdése c.) pontja).

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései értelmében:

*„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.**”*

*„(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy **jogorvoslattal** éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”*

A tisztességes tárgyaláshoz és a jogorvoslathoz fűződő jog sérelme

Az indítványozókat, mint felet és érdekeltet is megilleti a tisztességes tárgyaláshoz, tágabban a tisztességes eljáráshoz való jog.

A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban meghatározásra került, hogy *„a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog azt követeli meg a bíróságoktól, hogy az eljárási szabályokat az Alaptörvénynek megfelelően alkalmazzák, és azt a minimális követelményt mindenképpen előírja, hogy „a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az **ügy lényegi** részeire vonatkozó észrevételeit **kellő alaposággal** megvizsgálja, és ennek **értékeléséről** határozatában **számot adjon**”*

„A bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. **A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, »elszenvedői« a bírósági eljárásnak. Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogait és kötelességeiket elbírálja** (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére." Ezt a logikát követve az Alkotmánybíróság megsemmisítette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek (Pp.) azt a rendelkezését, amely szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy „a felperes követelése nyilvánvalóan alaptalan vagy lehetetlen szolgáltatásra (megállapítására) irányul" [59/1993. (XI. 29.) AB hat.].

A fentiekhez kapcsolódik a 2016. CXXX tv. (Pp.) 237.§-ának értelmezése is, miszerint:

„A Pp. indokolásában a jogalkotó rámutat: a bíróság közrehatási tevékenységének a feleket megillető rendelkezési jog érvényesülését kell hatékonyan elősegítenie. A bírói közrehatás eszközei a kérdés, a nyilatkozattételre felhívás, illetve a tájékoztatás. A bíró mintegy katalizátorként aktívan előmozdítja, hogy a felek a percselekményeiket a szándékaiknak megfelelően teljesíthessék.”

A per érdemét tekintve az indítványozók lényegében annak megállapítását kérték a bíróságtól, hogy a végrehajtási eljárás során a végrehajtói iroda alkalmazottai olyan jellegű – és súlyos – hibát vétettek, amelynek során az indítványozók nem vagyoni sérelmet szenvedtek. Kétségtelen az, hogy a keresetben a végrehajtói irodát, mint jogi személyt jelölték meg alperesként, hiszen életszerűen nem maga a végrehajtó, mint magánszemély okozta az indítványozók számára az érdeksérelmet, hanem tulajdonképpen a végrehajtási eljárás során eljáró jogi személy (annak alkalmazotta), hiszen – mint az az ítéletekből is látszik – az Iroda végezte el a sérelmezett és jogsértő végrehajtási cselekményt. Mindezt alátámasztja az is, hogy felelősség biztosítást is a végrehajtói iroda kötötte, mint az a peranyagból is látható.

A bíróság a keresetet befogadta, hiánypótlásként azon ellentmondás feloldását kérte, miszerint az indítványozók alperesként a végrehajtót jelölték meg a kereset záró részében, a jogképesség vonatkozásában pedig a végrehajtói irodát. Ez azonban nem pervezetési kérdés volt a bíróság részéről – hiszen még a kereset befogadhatóságáról döntött -, hanem csupán a keresetlevél egyértelműsítése.

Rövid írásbeli szakaszt követően, az első fokú bíróság tárgyalást tűzött ki, és az egyetlen tárgyaláson, amely több órán át tartott – pontosan 8:30-10:40-ig -, a pert érdemben tárgyalta. Az érdemi tárgyalás alatt azt kell érteni, hogy a felperes keresetének érdemét vitatták meg a felek, a bíróság pervezetési közreműködésével. Lényegesnek tartjuk kiemelni, hogy egyetlen olyan bírói tájékoztatás vagy kérdés sem merült fel az indítványozók irányában, ami akár csak sejtetően is, de arra vonatkozott volna, hogy a bíróság határozott jogi álláspontja az, hogy az alperesnek nincs passzív perbeli legitimációja a perben.

Pont ennek ellenkezője történt: az, hogy a bíróság a per tárgyát érdemben tárgyalta, az indítványozókat megerősítette abban, hogy a perbeli legitimáció kérdését tekintve nincs álláspontbeli eltérés közte és a bíróság között.

Ezt követően a bíróság a tárgyalást berekesztette, és a keresetet elutasította azzal, hogy az alperesnek a perben nincs perbeli legitimációja.

Lényegesnek tartjuk előadni, hogy a bíróság kötelezte az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 44.683 (negyvennégyezer-hatszáznyolcvanhárom) forint, a beavatkozónak 309.893 (háromszázkilencezer-nyolcszázkilencvenhárom) forint perköltséget.

A bíróság kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 120.807 (százhúszezer-nyolcszázhet) forint a beavatkozónak 701.117 (hétszázegyzerszázötvenhét) forint elsőfokú perköltséget, továbbá fizessen meg az államnak az illetékes adóhatóság külön felhívására 660.000 (hatszázhatvanezer) forint le nem rótt eljárás illetéket.

Azaz : bár a per tárgyát illetően ítélt dolog nem született – hiszen a per érdemét illetően döntés nem született -, mindezek ellenére az indítványozóknak megközelítőleg közel kettőmillió forintos vagyoni hátrányt kellett elszenvedniük.

Az eljárás tehát tisztességtelen először is a körben, hogy határozott álláspontunk szerint a perbíróság kifejezetten „kereste” azt az utat, hogy az „ügy érdemét tekintve”, a kereseti kérelmet hogyan ne vizsgálja, az általa – mint utólag kiderült - már előre egyértelműen észlelt (esetleges) helytelen alperesi megjelölésre még csak utalás szinten sem hívta fel az indítványozók figyelmét (nyilvánvalóan a bíróság nem döntheti el a felperes helyett, hogy kit hív perbe, azonban a per érdemi tárgyalását elősegítve igenis felteheti azt a kérdést, hogy mindenképp fenntartja-e a felperes a jelenlegi alperes személyét) és mindezeket követően, egy olyan költséggel „sújtja” az indítványozókat, amely inkább már a „szankciós” jelleget súrolja, feltételezzük azon célból, hogy legközelebb jól gondolja át, hogy mikor indít pert egy végrehajtó ellen.

A perköltséget tekintve, annak nagysága ugyanis ráadásul egyértelműen ahhoz igazodik, mintha a pert érdemben tárgyalta volna a bíróság, holott a vonatkozó 32/2003 (VIII.22.) IM. rendelet alapján a bíróságnak joga van mérsékelni a perköltséget, amely ebben az esetben több mint indokolt lett volna, még akkor is, ha a bíróság úgy ítéli meg, hogy nincs szükség egyéb pervezetésre.

A másodfokú bíróság pedig bár ugyan a jogorvoslati eljárást formailag szabályosan lefolytatta, azonban az indítványozó érvelése ellenére sem vette észre a fentebb felsorolt halmozott eljárási hibákat.

A fentiekén túlmenően alapvetően súlyos eljárásjogi hiba – és egyben jól mutatja azt, hogy a bíróságoknak szándékában sem állt a per tisztességes és érdemi tárgyalása – az, hogy /mint azt az indítványozók is jelen alkotmányjogi panasz megírása közben észlelték/ az indítványozók ügyvédi meghatalmazása nem a per alperesére / [REDACTED] /, hanem valójában a végrehajtó személyére [REDACTED] / vonatkozott, így a pert érdemben ezen körülmények között nem is lehetett volna szabályosan tárgyalni.

Hangsúlyozzuk, hogy a perben egyébként a jogi képviselő kötelező volt, és nem történt a perben változás az alperes személyét illetően. /pld. téves perlés jogcímén/

A Kúria Pfv.III.20.649/2022/2. számú végzésével kapcsolatosan is hivatkozunk az Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tiszteséges tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma), s (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, felperesi indokok érdemi elbírálásához való jog) ütközésre, hiszen az indítványozókat álláspontunk szerint iratellenesen zárta el a felülvizsgálat körében a jogorvoslathoz való joguktól, hiszen a másodfokú bíróság külön nem rögzítette azt, hogy az első fokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésekkel hagyta helyben.

Másodsorban a másodfokú bíróság csupán részben hagyta helyben az első fokú ítéletet, még akkor is, ha egyébként az ítélet érdemi részét illetően nagy részben osztotta első fokú döntést, azonban nem maradéktalanul, és legfőképpen nem mindenben azonos jogszabályi rendelkezésekre utalással.

A fentiekben ugyanúgy az önkényes mérlegelés mutatkozik meg, mint az első- és másodfokú bíróság eljárásában. A Kúria végzése nyomán lényegében a felperes kereseti kérelme egyáltalán nem került érdemi vizsgálat tárgyává, illetőleg az annak a legutolsó lépcsője.

Önmagában tehát álláspontunk szerint a bíróság önkényes döntése és eljárásjogi hibái azzal az eredménnyel jártak, hogy a bíróság – a feladata ellenére - éppenhogy abban működött közre, hogy az indítványozók által előhozott jogsérelem érdemben ne kerüljön tárgyalásra, ráadásul azt a látszatot keltve, mintha mégis érdemi vizsgálat lenne, és mindenféle tájékoztatás és felhívás nélkül, közel kétmillió forintos költséggel zárta le a pert, egy tárgyaláson.

Ez így álláspontunk szerint összességében együtt sérti a tisztességes eljáráshoz való jog alapvető kritériumait, és ezzel összefüggésben az indítványozók vagyoni jogait is.

Tehát az Alaptörvény XVIII. cikke fentebb írt nem-alkalmazása olyan bírói hiba, mely egyértelműen önkényes, minden ésszerűséget sért, a hatékony érdemi döntéshez, jogorvoslathoz és így indokoláshoz való jogba is ütközik.

A bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrésztől erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.). A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.). Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.).

Ez nem esik tehát az alkotmányos bírói független, szabad mérlegelés elvébe sem, azt átlépi, **önkéntes mérlegelést valósít meg. Az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) és (7) bekezdése (tisztesseges eljáráshoz való jog, érdemi jogorvoslathoz való jog) sérült.**

A tisztességes eljáráshoz való joggal való kapcsolata az önkéntes mérlegelésnek nem vitatott a Strasbourggi gyakorlatban sem, nincs ezért sem szükség a jogsérelem alkotmányos alapjoghoz kapcsolódásának külön bizonyítására, az evidens összefüggés részletes bemutatására.

Az Alkotmánybíróságnak következetes az ítélkezési gyakorlata azt illetően, hogy az államnak az alapvető jog tiszteletben tartására és védelmére vonatkozó kötelezettsége nem merül ki abban, hogy tartózkodnia kell megsértésüktől, hanem magában foglalja azt is, hogy biztosítania kell az érvényesülésükhöz szükséges feltételeket is [64/1991. (XII. 17.) AB határozat, 55/2001. (XI. 29.) AB hat.].

Végül:

Egyik előbbi alkotmányos megsértett jog szükséges, arányos, objektív, észszerű korlátozása sem merült fel egyik bíróság határozatában sem, nem mentesül egyik sem az alkotmányos sértés alól ezen az alapon sem (**Strasbourggi szükségességi-arányossági tesztre utalok**).

A tisztességes eljáráshoz való jog csak a tárgyalás nyilvánossága tekintetében korlátozható, ez fel sem merült.

Az Alkotmánybíróság követi az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogi érvelését, elveit.

A tulajdonhoz való jog sérelme pedig a fent említett tisztességtelen eljáráshoz kapcsolódó perköltségben mutatkozik meg.

Az Alkotmánybíróság **tulajdonhoz való joggal kapcsolatos** gyakorlatát illetően kiemelendő:

Az AB gyakorlata szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat] „[a]z alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. A szükséges és arányos korlátozásnak, illetve a tulajdonjog lényeges tartalmának ugyanis nincs polgári jogi megfelelője. A tulajdonjog részjogosítványai [...] nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával. [...] Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” (ABH 1993, 373, 379–380.).

5/2016. (III. 1.) AB határozat így összegez: „A tulajdonhoz való jog tartalmának legalaposabb kifejtését a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat tartalmazza, melynek 2012 utáni alkalmazhatóságát az Alkotmánybíróság számos határozata megerősítette. {18/2015. (VI. 15.) AB határozat, Indokolás [26]; 25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [59]} Eszerint a tulajdonhoz való jog fogalma „nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványai, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és 8 Erről a határozatról bővebben l. alább. funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról

nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 369, 179.] A polgári jogi tulajdonfogalomtól való elhatárolás azonban nem eredményezi a tulajdonjog részjogosítványai alkotmányos védelmének teljeskörű hiányát. A tulajdonhoz való jog – azon belül a tulajdonjog részjogosítványainak – korlátozása akkor alkotmányellenes (alaptörvény-ellenes), ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Az állam egyfelől – az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképesé teszi. {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [50]} Mindemellett az Alkotmánybíróság megállapította, hogy alapjogi védelem illeti meg azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van. A jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű” {3387/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3177/2014. (VI. 18.) AB végzés, Indokolás [24]} [31]” A tulajdonhoz való jogra irányuló gyakorlat összegzése – más összefüggésben – a 3074/2016. (IV. 18.) AB határozatban jelenik meg, amely határozatra később még visszatérek: „Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy a 26/2013. (X. 4.) AB határozat úgy értelmezte a tulajdon védelméhez való jogot, hogy az Alaptörvény tulajdoni klauzulája – az Alkotmánybíróság eddigi következetes gyakorlata és főszabály szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373.; 10/2001. (IV. 12.) AB határozat, ABH 2001, 123., illetve 819/B/2006. AB határozat, ABH 2007, 2038, 2041.] – csak a már megszerzett tulajdont (Indokolás [193]), illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi {3209/2015. (XI.10.) AB határozat, Indokolás [65]}. [37] Az államnak tehát nincs kötelezettsége arra, hogy a magánszemélyt a tulajdonszerzéshez vagy a tulajdon élvezetéhez segítse [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 201.; 936/D/1997. AB határozat, ABH 1999, 615, 619.]. [38]

Továbbmenve – és visszautalva a hiánypótlásra felhívó végzésre- álláspontunk szerint önmagában attól, hogy a Kúria érdemi vizsgálat nélkül utasította vissza az indítványozók felülvizsgálati kérelmét, nem lehet elkésettnek tekinteni az első- és másodfokú ítélet elleni alkotmányjogi panaszt, hiszen az eljárás folyamatban volt, maga az Alkotmánybíróság utasította volna vissza az Alkotmányjogi panaszt abban az esetben, ha a jogerős ítélet ellen az indítványozók 60 napon belül panasszal élnek, holott felülvizsgálati eljárás van folyamatban.

Ugyanakkor a Tisztelt Alkotmánybíróság most ugyanezen tény az indítványozók terhére rója, ezért kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy vizsgálja felül azon döntését/tájékoztatását, hogy pusztán arra való tekintettel, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelmet visszautasította, az elsőfokú és a jogerős ítélet elleni Alkotmányjogi panasz elkésett lenne.

EGYÉB:

Perújítást nem kezdeményeztek az ügyben.

Budapest, 2023.02.22.

Tisztelettel: